

Mila și dreptatea lui Dumnezeu

6 aprilie 2005

Gili Cârstea

În dialogul contemporan despre caracterul lui Dumnezeu există opinii puternice că Dumnezeu este drept, că dreptatea Sa nu este mai puțin importantă decât mila Sa, că puterea și dreptatea Sa nu pot fi anulate de răbdarea și iertarea Sa.

Corect.

Numai că prin “dreptatea” lui Dumnezeu cei mai mulți înțeleg obligația Lui de a pedepsi cu moartea pe nelegiuții nevindecabili. Acest concept este fals, iar noi ne împotrivim lui fără nici o ezitare.

Noi întrebăm: Există criterii pentru stabilirea dreptății sau nedreptății lui Dumnezeu? Da, pentru dreptatea sau nedreptatea oamenilor există legea.

Există o lege care să descrie neprihănirea lui Dumnezeu? Recunoaștem noi că legea celor zece porunci, scrisă cu degetul lui Dumnezeu, este corect numită “Legea lui Dumnezeu”?

Toți cei care susțin că Dumnezeu este drept vor fi obligați să definească dreptatea, și vor constata că fără lege așa ceva este imposibil. Afirmatia simplă – că Dumnezeu este drept – fără recunoașterea unui cadru pentru dreptate, duce direct la arbitrar. Exact ceea ce și-a dorit Adversarul. Acel Adversar care și-ar dori să fie privit ca mântuitor, deși el este Nimicitorul.

Pentru Nimicitorul nu există lege, căci el operează în nelegiuire, în dispreț total față de lege. El este esența arbitrarului, care nu are restricții morale. În afara legii, răul este bine și binele rău ori de câte ori este plăcut, avantajos sau necesar.

Din nefericire, exact așa este văzută dreptatea lui Dumnezeu. Indiferent ce ar face El, este corect și trebuie acceptat ca atare. Minte, amăgește, fură, ucide? Nu are importanță, căci El o face pentru binele prezent sau viitor al copiilor Săi. Dacă scopurile sunt nobile, orice nelegiuire devine legală; ba chiar devine sfințenie, bunătate și milă.

Nu este de mirare că o asemenea pervertire fină a zăpăcit mințile milioaneilor de îngeri care au ales să se despartă de izvorul vieții.

Marea controversă continuă deoarece pe planeta noastră nu s-a clarificat încă standardul după care funcționează dreptatea divină. Atâta timp cât nu există un standard

pentru măsurarea neprihănilor, orice discuție despre dreptate sau nedreptate devine inutilă, poate chiar imorală. Dar dacă privim legea divină ca fiind standardul pentru neprihănilor lui Hristos, pentru sfințenia acelui Dumnezeu care "era în Hristos împăcând lumea cu Sine," atunci avem o temelie sigură de analiză pentru dreptate și milă. Abia atunci va avea sens afirmația că dreptatea și mila se unesc în caracterul lui Dumnezeu. Din păcate, biserica nu este pregătită pentru pasul istoric, acela de a recunoaște că legea nu este nimic altceva decât o transcriere a caracterului divin.

Pentru cei puțini care apreciază descoperirea lui Dumnezeu în Isus Hristos, inspirația oferă o rază de lumină despre dinamica nimicirii și alungarea harului protector. Vorbind despre vremea când Dumnezeu va fi alungat din treburile oamenilor, Spiritul Profeției spune:

"În acest timp va fi manifestat față de Dumnezeu un dispreț ieșit din comun. Oamenii au atins un punct al impertinentei și neascultării care arată că acea cupă a nelegiurii lor este aproape plină. Mulți aproape au trecut dincolo de limita harului. Curând, Dumnezeu va arăta că El este cu adevărat Dumnezeul Cel viu. El va spune îngerilor: "Nu mai combateți pe Satana în eforturile lui de a nimici. Lăsați-l să-și aducă la îndeplinire ura lui de moarte împotriva copiilor neascultării; căci cupa nelegiurilor lor este plină. Ei au avansat de la o treaptă a răutății la alta, adăugând zilnic la fărâdelegile lor. Nu Mă voi mai amesteca să-l împiedic pe nimicitor să-și facă lucrarea" (RH, 17 septembrie 1901).

Aceasta este dreptate în cel mai pur sens, dreptate care îl obligă pe Dumnezeu să ofere libertate absolută celor care nu apreciază principiile neprihănilor. Dincolo de această frontieră este domeniul Nimicitorului, iar el are propria lui dreptate, definită de ură, capriciu și arbitrar.

„Pentru ce dar poporul acesta al Ierusalimului se lasă dus în necurmăte rătăcirii, stăruiesc în înșelătorie, și nu vor să se întoarcă la Dumnezeu?” (Ier 8:5).